

Hemelvaart 2020

Mt. 28, 16-20

“Hemeltje”, hoorde je mensen vroeger nog wel eens zeggen als ze ergens verbaasd of verwonderd over waren. Verbazing en verwondering zijn begrippen die ten grondslag liggen aan de lezingen die we vandaag gehoord of gelezen hebben. Hemel kunnen we alleen maar bespreken in beelden. Vroeger deden we dat al als kind. Als het dan over de hemel ging, ging het over rijstepap uit gouden bordjes met gouden lepeltjes of we vertelden anekdotes over Petrus die met een groot boek bij de hemelpoort stond om te kijken wat je wel en wat je niet gedaan had en of je wel binnen mocht treden.

Ook recenter horen we een beeld van de hemel als een licht waar we naar toe mogen gaan, een plek van rust, waar de mooiste muziek te horen zal zijn en onlangs kwam ik wat beelden tegen die weer wat anders klinken. Iemand gebruikte voor op een rouwkaart het beeld van een kunstwerk in Tilburg, een spiegel die schuin in het water is gezet en in de spiegel weerspiegelt de lucht met daarin de wolken. En die lucht en die wolken die weerspiegelen ook in het water en het water weerspiegelt ook weer in die spiegel. Zo lijkt het een in het ander te spiegelen en een grote lucht- en wolkenpartij te worden, bijna als een poort naar de hemel, of zoals ik van een ander hoorde, hoe een oude mevrouw op haar sterfbed zei: “ik wil gaan spelen in het groen” en na enige aarzeling en wat vriendelijk doorvragen bleek dat toch ook een verwijzing te zijn naar de hemel. Die verwijzing werd duidelijk toen ze het had over dat ze op haar uitvaart toch graag het lied ‘de steppe zal bloeien’ wilde horen, waar gesproken wordt over welige en groene weiden die vanuit de dorheid van het leven ontstaan.

Allemaal beelden van hemel, misschien is de mooiste wel die we dagelijks bidden in de geloofsbelijdenis, waar wordt gezegd dat Jezus wordt opgeheven naar de hemel en zit aan de rechterhand van de Vader, maar bij al die beelden van hemel blijft ons iets van verwondering en verbazing meespelen, want uiteindelijk weten we niet wat het is. Augustinus zei het al in een van zijn redevoeringen: hoe hij de stervenden mee kon nemen op zijn weg naar de oever, maar als de overtocht dan gemaakt wordt, dan moest hij ook zeggen dat hij niet wist wat er aan de andere kant was, alleen maar de hoop dat het goed was en dat het bij God was. Misschien is dat wel het krachtigste wat over hemel gezegd kan worden: dat het goed is en dat het bij God is.

Tegelijk zitten we dan aan het einde van het verhaal, maar als we naar de verhalen van vandaag gaan, horen we meer. We horen in de eerste lezing uit het boek Handelingen hoe de leerlingen juist niet naar die hemel moeten blijven staren, niet alsof het het langverwachte bordje met rijstepap en gouden lepels is. Niet alsof we die Petrus al bij de poort zien staan of een groene weide om in te spelen of een prachtig wolkendek dat langs alle kanten weerspiegeld wordt met de mooiste muziek op de achtergrond. Nee, in de eerste lezing horen we hoe een belofte gedaan wordt. Hoe de leerlingen over enkele dagen de Geest zullen

krijgen, de Geest van God om mee te dopen, want waar Johannes met water doopte, zal Jezus komen om met vuur en geest te dopen. En dat doopsel zullen de leerlingen binnenkort moeten ondergaan.

In de evangelielezing horen we dat ze dat niet voor niets moesten ondergaan. Het is niet alleen een ereteken, niet alleen iets om te laten zien dat zij bijzonder zijn onder de leerlingen. Nee, zij zijn leerlingen als alle leerlingen, maar ze hebben wel een speciale taak. De taak komt mee met de Heilige Geest. Als ze die ontvangen zullen ze moeten gaan getuigen. Ze zullen mensen moeten oproepen, aanspreken, uitdagen om te luisteren naar het Woord van Jezus en op dezelfde manier als Jezus deed te gaan handelen: doen wat hij heeft voorgedaan, wat Hij heeft aangegeven wat mensen moeten doen.

Zo kunnen we waarachter leerling zijn en dan wordt hemel iets meer dan alleen een perspectief in de verte, iets van een ideaal waar we vol verwondering en verbazing naar uit mogen zien, waardoor we verbaasd en verwonderd, misschien zelfs bijna dromerig naar blijven staren totdat die twee komen in witte gewaden die ons aanspreken en zeggen: “wat sta je daar naar die hemel te staren”; wordt het niet tijd om om te draaien, te gaan doen waar Jezus je toe oproept, die Geest in ontvangst nemen, vanuit die Geest te gaan handelen onder mensen, getuigen van Jezus’ Woord, dat uit te dragen in woord en in daad, te doen wat Hij gedaan heeft, wellicht te beginnen in Jeruzalem en dan uitstrekking over het hele land tot aan de uiteinden van de wereld. Als we dat doen, hebben we niet alleen de hemel ver weg in het vizier, maar bovendien maken we een stukje van die hemel waar hier in ons midden. Amen

Henry Vermeulen, diaken